

въ земята — майка упозналъ,

При нея да се върне пакъ.

Вънци отъ слънчеви цвѣта

въ долини слънчеви плете

и въ кроткъ унесъ чака тя,

да дойде нейното дѣте.

Дойди, но съ подвикъ увѣнчай

ти своята бренна суета

и нека бжде твоя край

една усмихната мечта. —

Нощъ, тъй свѣтло примиренъ,

азъ гледамъ звѣздния покровъ

и тихомъ се струи надъ менъ

и крѣпне земната любовъ.

Разтлала се е ясна ширъ

и въ нея странникътъ недрагъ

слѣдъ много бури най-подиръ

намира своя роденъ брѣгъ, —

тамъ родни сѣнки съ родна рѣчь

посрѣщатъ брата и сина,

а нейдѣ гордо и далечъ

плющатъ побѣдни знамена!...

† Димчо Дебеляновъ.*)

*) Загина геройски на южния фронтъ прѣзъ миналий м октомври, 1916 год. Макарь и младъ, но многообщающъ пѣвецъ на красотата (Бѣлѣжка на издателя).